

Openingswoord conferentie bij het 50-jarig bestaan van het COGG (Putten, 19-09-2013)

De keuze van het gelezen Bijbelgedeelte (Joh. 17: 11 – 21) bij de opening van deze conferentie, zal voor u geen grote verrassing zijn geweest. Ik vermoed trouwens dat dit Woord vandaag niet voor het eerst klinkt, maar op één of misschien wel meerdere van onze voorgaande conferenties de toon heeft willen zetten. Vandaag wil dit woord dat in ieder geval doen: de toon zetten voor nu en de toekomst.

U mag wel weten dat we ons als bestuur de vraag hebben gesteld of we dit jubileum wel zouden vieren. Zelfs is bij ons de vraag gerezen of dit jubileum niet het moment moest zijn om het COGG op te heffen. Want wat hebben we bereikt? Zijn we wel verder gekomen dan toen we 50 jaar geleden begonnen?

Ik weet wel dat vanaf de oprichting van het COGG en het daaraan voorafgaande Convent de pretentie nooit hoger is geweest dan dat men 'wenst te bevorderen dat de deelnemende kerken of groeperingen met elkaar contact oefenen, opdat ze elkaar beter leren verstaan, elkaar aanspreken op de basis van Gods Woord en de Drie Formulieren van Enigheid en op deze wijze dichter bij elkaar komen.' Wel werd bij het formuleren van die doelstelling als omschrijving geopperd: het bevorderen van de eenheid tussen de deelnemende kerken of groeperingen. Toch wilde men het doel bescheidener formuleren. En zo is het eigenlijk al die 50 jaren gebleven.

Weliswaar zijn er vormen van samenwerking ontstaan tussen kerken / denominaties die participeren in het COGG. Niet dat het COGG dat als wapenfeit op zijn conto kan schrijven. Wel mag de vraag worden gesteld of die samenwerking er zou zijn geweest als men elkaar in het COGG niet had ontmoet.

Niettemin staat ook boven de bescheiden doelstelling van het COGG het Woord van Christus dat we zojuist lazen. Het is een hoog woord, maar het komt uit de diepte. Christus is feitelijk Zijn lijdensweg al ingeslagen en zal die kort na dit gebed vervolgen. Juist dat maakt dit woord zo geladen.

Valt het ons op dat Christus driemaal om eenheid bidt? Aan het slot van vers 11, verbonden met de bede om bewaring. En in vers 21 als een dubbelgebed – wellicht conform de Hebreeuwse stijlfiguur van het parallelisme: het dubbel zeggen om het belang te onderstrepen van wat wordt gezegd.

In vers 11 is de bede om eenheid verbonden met de bede om bewaring. Bewaring en bescherming bood Christus de Zijnen zolang Hij bij hen was. Zo meteen is Hij er niet meer en over enkele weken, bij Zijn hemelvaart, is er het definitieve afscheid van de aardse Jezus. Hoe zullen de Zijnen dan worden bewaard? In de crisis van arrestatie en kruisiging worden zij van Jezus losgescheurd. Wankelen zullen zij en satan zal het erop toelagen hen te laten

vallen. Zichzelf kunnen zij niet bewaren voor de aanvallen van de boze. En in later tijd kunnen de gelovigen dat evenmin.

Maar Christus heeft hen 'Uw Woord' gegeven, zo horen we Hem verslag doen aan Zijn Vader. En in dat Woord alleen is bewaring. Zonder Gods bewaring wordt het werk, waarmee Christus op aarde begonnen is (het verheerlijken van Zijn Vader) Hem bij de handen afgebroken. Maar dat zal niet gebeuren, want wie schuilt in het Woord, woont in een vaste burcht. En: schuilen in het Woord is schuilen in Christus.

In deze barre tijd van secularisatie gaat de duivel rond als een verscheurend dier. Maar wat doen op prooi beluste wolven feitelijk? Zij dringen de schapen naar de herder én naar elkaar. Dat gebeurt in één beweging. Zo ook dringt de leeuw die rondgaat, speurend naar wie hij kan verslinden, de schapen van de Goede Herder naar hun Herder én naar elkaar. In één vloeiende beweging. De schuilplaats in het Woord wordt tot een ontmoetingsplaats. Daar wordt de ene vluchteling voor de andere een medebroeder of – zuster.

Is het omdat we zo weinig zien van de gevaren die ons bedreigen, dat deze door Jezus van de Vader gebeden eenheid zo moeizaam gestalte krijgt – ook onder ons? Waar echter die gevaren steeds meer bedreigen, zal die eenheid op enigerlei wijze vorm krijgen.

Als COGG zijn we ons terdege bewust dat we zo'n eenheid niet kunnen maken. Dat zou wel eens op forceren kunnen uitlopen. We hebben er trouwens ook het gereedschap niet voor.

Wat we wel kunnen (en dat willen we ook doen), is facilitair bezig zijn. Dat betekent: mogelijkheden creëren om aan die eenheid in meer of mindere mate gestalte te geven.

In de aanloop naar de herdenking van dit 50-jarig bestaan heeft het bestuur zich bezonnen op visie en missie voor de toekomst. Naar aanleiding daarvan hebben ons voorgenomen om onder Gods zegen twee doelstellingen na te streven:

1. Het stimuleren van regionale ontmoetingen van kerkenraden uit diverse denominaties, die zich verbonden weten aan de Schrift en de daarop gegronde gereformeerde belijdenis. Er is inmiddels een begin gemaakt met de praktische uitwerking van deze doelstelling in de vorm van een pilot-project, waarbij een CGK-classis is gevraagd om als gastheer te fungeren en de eerder genoemde kerkenraden uit zijn ressort uit te nodigen voor een gezamenlijk vergadering waarin zaken aan de orde komen die van gezamenlijk belang zijn.
2. Het stimuleren van ontmoetingen tussen studenten theologie die de Bijbel als Gods Woord aanvaarden en zich verbonden weten aan de gereformeerde belijdenis. Ik kan u vanmiddag medelen dat ook dit traject inmiddels in gang is gezet.

Is het (te) hoog gegrepen als we deze wegen proberen te gaan en daarbij als COGG m.i. een paar beslissende stappen verder gaan dan in de voorgaande vijftig jaren? Als we aan het gebed van Christus om eenheid het gewicht geven dat het toekomst ... en als we de geestelijke nood van deze tijd voelen drukken (waarbij ik vooral denk aan de geestelijke

strijd die er om onze jongeren wordt gevoerd) ... dan kan het toch niet anders of er gaat iets gebeuren!

referaat **COGGG** conferentie